

(Priloga Vrtnu.)

Št. 6.

Ljubljana, dne 1. junija 1903.

XI. tečaj.

Na Telovo.

Med rodovitnimi njivami
Danes procesija gre;
Spredej presveto Telo neso,
Zadaj časté ga ljudje.

Deklice svežih pomladnih rož
Steljejo spredaj na pot,
Kakor takrat, ko v Jeruzalem
Vračal se je Gospod.

Množica vsa pa prosi Ga,
Da bi njegov blagoslov
Vedno ostal nad hišami
In sredi žitnih klasov.

Taras Vaziljev.

V svet...

Temne megle iz jezéra
V zrak sanjavo vstajajo,
A od brega dečki mladi
V čolničih odhajajo.

Tam za daljnimi gorami
Pa odmeva votel grom:
Čolni lahni, čolni mali,
Bog vam varuj sreče dom!

Gradiški.

Izredno lepa čednost.

5. Najlepša hvaležnost.

Solza mi sili v oko, ko ti, mladi čitatelj, pričujem opisovati najlepšo hvaležnost, ki se more najti na svetu. Kaj ne, to ti vzbuja radovednost. Kaj more neki to biti? Kar precej nočem vgoditi tvoji radovednosti, marveč rajše vidim, da uganeš sam. Uganeš pa lahko iz tega-le prisrčno-ganljivega dogodka.

Bil je dober otrok, blaga dušica, ki je srčno ljubil svojega očeta. Nekega dne pa se mu nenadno napové kazen: tepen je moral biti. Sam ni vedel, zakaj. Tudi meni ni znan vzrok: ali je bil po nedolžnem zatožen, ali pa ga je hotel poskušati njegov vrli oče, da bi ga še bolj izpopolnil v plemenitosti. Nedolžni otrok je bil precej občutno tepen. Krotko in mirno je prestal kazen: le nekoliko je zajavkal, zakaj bolečina je le bolečina. Oj, kako mi je bila vseč ta potrpežljiva krotkost! A videl sem še nekaj lepšega: po prestani kazni je nedolžni otrok hvaležno poljubil šibo, s katero je bil tepen!

Zdaj pa že veš, da po pravici imenujem najlepšo hvaležnost ono, če je kdo celo hvaležen za trpljenje, katero mu pošlje predobrotljivi Oče nebeški. A tudi pri ljudeh je največja plemenitost: hudo povračati z dobrim.

Več vzrokov imam, da imenujem tako hvaležnost najlepšo. Zlasti so mi v mislih te-le reči:

1. Ako si ogledujemo trpljenje v luči svete vere, moramo spoznati in priznati, da je trpljenje res že samo ob sebi neizmerno velika dobrota božja.

V težavah in britkosti se še-le človek prav izšola, da more tukaj zadovoljno živeti, pa tudi tako se vesti, da zasluži večno zveličanje. Človeku, ki ni trpel, manjka nekaj bistvenega, kakor vojaku, ki še ni bil nikoli v ognju. Le pogledjte v naravo. Drevo in brana trgata zemljo, a storita jo pripravno za poljske pridelke. Brus in osla ne prizanašata jeklu, a ga s tem ostrita. Ko bi cveticam vedno le solnce sijalo, bi go-

tovo ovenele in se posušile; da se dobro počutijo, mora jim tudi dež namakati, veter jih premajati, grom pretresti. Tudi za človeško srce bi ne bilo dobro, ko bi se vedno grelo na solncu sreče, ko bi ga ne obdelovala ostrina britkosti in trpljenja. Skušnja res kaže, da navadno niso izvrstni ljudje oni, katerim se je pre-dobro godilo v mladostnih letih.

Ako se hočeš tega prepričati, stopi k mojstru kiparju in glej ga, kako obdeluje grudasti kamen, iz katerega hoče narediti lepo podobo. Ej, kako pada kladivo na dleto, zdaj tu, zdaj tam, da se daleč razlega in na vse strani leté kamenite iveri! Tu nastavi veliko dleto, tam manjše dletce, tu udari z večjo silo, tam bolj rahlo ter preneha še le tedaj, ko vidi pred seboj krasno dovršeno podobo, — dragocen umotvor! — Taka grudasta skala je tudi naše srce. Gospod, nebeški umetnik, bi rad iz njega naredil lepo, dobro, blago srce, — tak umotvor, da bi se z veseljem nanj ozirali angeli in ljudje. V ta namen pa je treba veliko občutnega obsekavanja, na stotine udarcev manjših in večjih. Seme božjih naukov ne obrodi sadu med plevelom svetnih veselic in za nebeško večerjo se ne zmenijo kaj prida oni, katerim gre vse po volji.

Srečni torej oni, kateri spoznajo veliko korist trpljenja in so hvaležni Bogu, ki jim ga pošilja. Neka bogoljubna ženica, ki je imela hudega raka in je dolgo časa trpela grozovite bolečine, je rekla ob koncu svojega mučnega življenja: „Vi le ne veste, kolika tolažba mi je zdaj, da morem Bogu reči: „Zahvalim se ti za trojno srečo, da sem te spoznala, da sem te ljubila in da sem ti mogla darovati velike bolečine.“

2. Kdor je Bogu hvaležen za trpljenje, s tem razodeva, da ima najboljše spoznavanje o Bogu in božji previdnosti. Hvaležen je namreč zato, ker je prepričan in se zaveda tega prepričanja, da je Bog neskončno dobrotljivi Oče, ki nam deli le dobre in koristne darove, in nikdar ne pripusti ničesar, kar bi nam moglo v resnici škodovati. Torej s polnim prepričanjem prizna tudi vsako trpljenje kot dar iz pre-dobrotljive roke Gospodove.

se ob povrnitvi. — Hvaljen bodi Bog, ki me je pustil oditi; hvaljen bodi zopet, ker me je nazaj poklical; hvaljen bodi Bog, ki je dopustil nevihto, hvaljen bodi, ker je nevihto utolažil in napravil mir.“ In ob koncu povabi vse, naj ž njim hvalijo Boga: „Končajmo s tem, da za vse zahvalimo dobrotljivega Boga, kateremu bodi čast na veke!“ In ko je bil v drugič preganjan ter v nepopisnih stiskah, je pisal: „Čast bodi Bogu za vse. Zakaj nikdar ne bom nehal govoriti te besede ob vsem, karkoli me zadene.“ Tudi zadnje besede tega vzornega trpina so bile: „Čast bodi Bogu za vse!“ Zarad velike zgovornosti ima ime Zlatoust, a čuditi se moramo tudi njegovemu zlatemu srcu.

Kaj ne, zdaj izprevidite, da je opravičen napis: „Najlepša hvaležnost.“

O ti brezskrbna mladost!

o, se boš li že napil, piščanček mali? Seveda nazobal si se zrnja, da si kar okrogel. Res je, da si pogoltnil vmes tudi kakega mastnega črvička, toda tisto ti ne more ugasiti hude tvoje žeje.

In proti nebu gledaš, kadar piješ. Prav tako, saj je tam gori on, ki je ustvaril tebe, ustvaril zrnje, da je zoblješ, in vodo, da si gasiš žejo. Prav je, da se oziraš tja gori k njemu in si mu hvaležen.

Kam pa zdaj spet? Aha, nazaj tečeš k svoji mami.

Tebi je pač prijetno! Imaš skrbno mamico, tako dobro kokljico.

„Ko-ko-ko-kook-kok-kok!“ kliče te vedno, brska po dvorišču, brska po trati, ti pa pobiraš zrnca in črvičke. Lačna je mamica, suha kokljica, toda ne pri-

takne se ne zrnca ne črvička, dokler ni poln tvoj želodček. Stoji med vami in veseli se, da se vi mastite, in gleda, kako čivkaje pobirate drobno hrano.

Nazobal si se in zopet si žejen, pa pozabil si, kje je pripravljena za vas voda. Mamica vé, kaj ti je.

„Kokoko-kok!“ In počasi te pripelje mimo posode, kjer je voda, pogleda vanjo — dovolj je bo, si misli, tudi jaz si je smem nekoliko privoščiti, saj je vendar ne bo premalo mojim keščekom. Pokusi jo in vam zopet pokaže, kako morate piti.

E, dobro se ti godi!

No, no, no, kaj je pa sedaj?

„Civ, civ, civ, — civ — — civ!“ E ti revež ti, kaj pa je? Ej, seveda, trava je velika, ti si pa majhen. Izgubil si se, nisi mogel videti, kam je odpeljala mamica bratce in sestrice. V žalosti in strahu kličeš z obupanim glasom: civ, ciiv, ciiiv!

Nikar se ne boj, ne bo nič hudega. Lej, mamica že vzdiguje svojo glavico, — poslušaj, — te že čuje.

„Kok — kok ko-ko-kok!“

Aha, jo že sliši, je že blizo, — pri tebi.

Toda, kakšen pa si? Ves moker; seveda toliko časa kobacati po rosi! Kajne zebe te? Kako bi te ne? Suknjica tvoja je še slaba, tuintam se ti vidi še gola koža. —

Mamica precej opazi, kako trepetajš mraza, precej ti razprostre svoja krila. — Kajne si že izkusil, kako prijetno gorko je tam notri pod okriljem mamičinim? Ti zležeš tja notri in zopet si dober. E, tebi je le prijetno! Ogrel si se, skoro vroče ti prihaja. Dobro bi bilo se malo ohladiti. Zato si menda odgrnil nekoliko mehko mamičino perje, pomolil venkaj najprej svoj rumeni kljunček, za njim pa še svojo rumenkasto po sredi prižano glavico. Tudi solnček je že gorak, in počasi se izkobacaš ves na svitli dan.

No, se boš malo pretegnil? Nožica ti je zastala; le potegni jo in nekoliko povihraj s perutkama.

Nadremal si se, ogrel si se, no zdaj boš pa nagajal? Okrog mamice hodiš in kavšajš jo pomalem? Lej, lej, kar za kljun jo grabiš in celo njene lepe rože na glavi ne pustiš pri miru!

Tudi mamica se je že naveličala tvojih porednosti, vzdignila in stresnila se, da se je kar pokadilo od nje, in spet hajdimo dalje! Ko-ko-ko-kok-kok . . .

Približali ste se sultanovi kolibi. Notri leži sultan in malomarno gleda vunkaj. Premišljuje pač, kaj je neki krivo, da danes ni dobil nič kosti. Revež ne vé, da je petek. Ak, kako jih je hrustal drugekrati in si takisto zadovoljno oblizaval dolge svoje brke. Danes pa nič in nič. Baš ob teh njegovih mislih pripelje vas mamica pred kolibo. Sultan pogleda uprav nate, nesrečna misel mu šine v glavo, začuti poželenje po tvojih koščicah, nagubanči čelo, stresne se in puhne iz kolibe . . .

Po tebi bi bilo, pohrustal bi te bil, kakor pohrusta tvoja mamica rjavega hrošča, ki ga zmaje veter doli z drevesa, — toda mamica tvoja ima oči povsod. Kakor blisk je bila pred sultanovim gobcem. No, tako hude je še nisem videl nikoli. Vse je sršelo od nje, sekala je s kljunom in skočila je v sultana pa ga opraskala po poželjivem gobcu. Saj se je pa tudi takoj obrnil in osramočen vrnil v kolibo. No, boš pa drugič še imel tako pregrešne želje.

In pravtakisto sta jo obravnala tudi z mucinom, ko je z mehкими šapami že pripravljaj gobček, da bi kaj boljšega založil. Saj veš, kako te je gledal.

Reci, če ti ni dobro, da imaš tako skrbno mamico! Kje bi že bil, da je nimaš!

Ali se še spominjaš, kolik strah je bil unkrat, ko se je prikazal tam gori v višavah strašni jastreb! kako je bilo vse poparjeno in preplašeno! Odneseš in pohrustal bi bil vse, ko bi vas skrbna mamica ne bila o pravem času spravila v varno zavetje.

O ti skrbna, dobra mamica!

Ljubi jo, dokler jo imaš, saj je ne boš imel dolgo, piščanče! Še kakih pet ali šest tednov, pa vas bo zapustila dobra mamica. Nekega jutra bodete ostali sami. „Čiv — čiv — čiv!“ . . . tako bodete žalostni čivkali in iskali mamice. Morda jo bodete našli, prosili, naj vas še vodi, še hrani, še varuje, toda poreče vam: „Ljubi moji otročiči, dosti ste veliki, zdaj morate že sami skrbeti za-se. Vsega sem vas naučila, ravnajte se

po mojih naukih in nič vam ne bo hudega. Z vami pa ne morem več, kajti naša dobra gospodinja, ki nam siplje vsak dan dvakrat dobrega zrnja, me izprašuje že štirinajst dni: Grahka, kdaj boš začela zopet nesti? Tako me vedno nagovarja, in zato moram in moram.“ Ne vtegnem se več ukvarjati z vami, bodite srečni!

Takrat, piščanček, bo konec tvojih srečnih brezskrbnih dni. Sam si boš moral iskati hrane, sam se varovati nesreče, sam paziti na sovražnike, mamice ne bo več pri tebi. — —

Ljubi moji otročički, piščančkovo življenje je življenje vaše. Tudi vi ste enako neokretni in revni, a mamice vaše so skrbne za vas, ej, še mnogo skrbnejše kot kokljice za piščeta. Koklja zapusti piščance v šestih, sedmih tednih, toda mamica te ne zapusti, te ne pozabi nikdar. Glej, da je tudi ti ne zapustiš in ne pozabiš nikdar — svoje zlate mamice!

Ferdinand Gregorec.

Povest o nagajivem boterčku.

Kaj menite, da je tisto noč Bogičev Mirče kaj spal? Kdodrug bi bil sanjal in zopet sanjal, a ta je bdel, boječ se, da bi mu sijajne podobe ne izginile izpred oči, in niti očesa ni upal zatisniti. Zakaj neki ne?

Ej, Binkošti so se približale in Mirče je imel iti k birmi. Izbrali so mu botra, velikega in debelega gospoda, črnih brk in ostrega pogleda. Bogičev se ga je kar zbal, ko ga je prvič zagledal; pa potolažila ga je — glejte si no — gospodova zlata verižica, pripeta za gumbe belega telovnika, s katero se je boterček večkrat poigral, da se je zlato blesketalo in je dragulj na zlatem obesku žarel v vseh mavričnih bojah.

Fantu je to odsile ugajalo; niti misliti si ni upal, da bi tudi on ne dobil v dar take zlate verižice z

lepo uro in seveda še kaj drugega, kar prodajajo v tistih z belimi plahtami odetih lopah in pa v prodajalnicah, nad katerimi se blišči ime „Slaščičarnica“. Tja je Mirče vedno silil mamó in ateja, odkar ga je peljala tje notri nekoč starejša sestra.

Igrača pa slaščica, to je bilo njegovo življenje in zato bi bil pripustil Mirče vse na svetu, še celo to, da bi se kdo namestu njega kaj naizust naučil. Ej kaj pravim? Kaj se ni vedno jokal, kadar je mama zapovedala, naj se gre učiti? Ali, če je atej zaklical: „Knjige, knjige!“ Ubogal je sicer in zbežal v svojo sobico — pa kaj? Čeprav je črke gledal, pa jih ni videl.

Zadnji čas — to je bil Mirče revež! Ojoj, ojoj, koliko se je moral učiti! Pomislite, ves tisti odstavek v katekizmu, koder stoji zapisano: „zakrament svete birme.“ To ti je bilo zanj trpljenja in žalosti! Koliko veselih uric mu je to pokvarilo, in da se ni bal boterčka, ki mu je zapretil, da ga bo vprašal, če se je kaj naučil, gotovo bi ne bil znal vsega.

Mamica mu je dala torej tisto srečno jutro novo obleko, ga lepo umila in počesala, okoli vrata mu je navezala raznobarvno pentljo, in z atajem sta odšla k boterčku.

Atej mu je po poti pripovedoval, kako se mora vesti v cerkvi in pri botru. A kaj, ko ga Mirče ni imel časa poslušati. Vedno in vedno mu je blodila po glavi zlata botrova verižica. Tako se je zatopil v svoje blodnje, da se je enkrat celo potipal po telovniku, če že morda nima zlate verižice. A ni je še bilo in vstrepetal je v bojazni: kaj pa, če je ne bo? —

A kaj takega si še misliti ni mogel. Saj je v šoli povedal že gospodu katehetu, ki so ga izprašali in mu dali birmanski listek, da bode dobil zlato verižico; tudi svojim sošolcem je naznanil to veselo novico. Marsikdo mu je bil nevoščljiv; ta in oni je vzdihnil, namrdil obraz, češ: oh, če bi imel jaz takega botra! Mirče se je pa zadovoljno, da celo porogljivo nasmehnil: „Jaz ga pa imam.“

Odpeljala sta se z boterčkom k birmi v veliki bleščeči kočiji, v katero sta bila vprežena dva čila vranca. Kako je to ugajalo Mirčetu! Črez rob odprtega

voza se je stegoval in gledal, če ga vendar vsakdo opazuje.

Jej, tam ga je srečala teta in mu veselo pokimala. — „Da bi se vsaj nekoliko hotela ustaviti kočija, da bi vsaj teti mogel povedati, da bom dobil zlato verižico.“ A ni se mu izpolnila neizpovedana želja in konjiča sta dirjala naprej. Došla sta mimo urarja, v čegar izložbi so se blesketale dragocene verižice, ure, obeski in druge take lepe reči. Tam se je pa Mirče ojačil in se obrnil k boterčku:

„Ne res, da bom dobil takole zlato“, ... a dalje ni mogel, beseda mu je zastala v grlu in ob pogledu na osorni botrov obraz mu je izginila beseda z jeziku, lice se mu je izpreminjalo in zazdelo se mu je, da je nekaj izbleknil, česar ne bi smel, in preverjen je bil, da ni storil prav. — Ojoj, če pa sedaj nič ne bo?

„Kaj hočeš?“ ga vpraša boter nekam trdo, da se ga Mirče še pogledati ni upal, kaj še, da bi mu bil odgovoril.

Boter je pa nadaljeval:

„Mi smo se zmenili samo za botra!“ In pogledal je na fanta, ki se je bolj in bolj odriaval od njega, kakor bi se bal, da ne bi česa dobil. Pa boterček se je natihem dobrovoljno smejal in gledal drugam.

Pred cerkvijo je stala ogromna množica ljudi, botrov in boterc, birmancev in birmank, zbirajočih in kupujočih pri štantih sladšičice, ure, verižice, mašne knjžice, denarnice in Bog vé, kaj še vse.

Osorni boter je pa peljal Mirčeta kar v cerkev in iz cerkve naravnost domov.

Mirče je napel oči in obraz se mu je skremžil v take gube, kakor se navadno naredé, če se pripravlja kdo na jok.

Začel se je hudovati v mislih na ateja, da mu je izbral takega hudega botra. Sedaj je bil že zagotovljen, da ne bo dobil nič, kaj še zlato verižico?

Najraje bi se bil zjokal, pa ga je bilo sram. Kaj bi pa porekli doma mama in atej, če bi to zvedeli? Pa kaj, ko je bil tako prevarjen! Ta zlata verižica, — da ga je morala tako zmešati.

Pri botru je ostal še pri obedu, a potem je dal ta napreči voz in Mirče se je odpeljal domov, sam, popolnoma sam . . .

„Kaj res ne bom nič dobil?“ se je vprašal, ko je vzel od njega boterček slovo in izginil za vrati. Potem je pa bridko zajokal in ko je bil že doma, si je šele obrisal težke solze.

Doma so ga veselo sprejeli in mamica ga je poljubila na čelo, potem pa skrbno vprašala, kaj se je pripetilo, ko je videla sinčkovo lice solzno.

„Mama, jaz pa nisem dobil nič za birmo.“

„O ti revček ti, pa saj si sam hotel imeti takega boterčka.“

In peljala ga je v njegovo sobico.

„Oooo!“ Protí nebu je dvignil roki, iz grla ni mogel spraviti nobene besede, le gledal je in občudoval svojo mizico, danes napolnjeno z najrazličnejšimi slaščicami, pa mašna knjiga z zlato obrezo se je svetila tam in ojoj, kaka lepa verižica z uro! V prvem hipu ni vedel Mirče, jeli zlata ali srebrna. Malce je namrdil obraz, ko je izprevidel, da je samo srebrna. No, da se je le svetila, in Mirče je bil rešen vseh prevar in bridkosti.

Zadovoljno se je nasmejal in se oziral po mizi, katere slaščice je najmanj škoda.

„Da so mu morali tako nagajati. Če se le niso zmenili?“ mu je rojilo po glavi.

Kaj pa, če bi se bili, saj poznali so ga!

Mirče je danes že velik gospod in veliko dragoceno verižico ima pripeto na telovniku.

Sedaj je bil tudi on že večkrat boterček in vsakokrat pové svojim birmančkom to dogodbo. Potem jih pa obilno obdaruje, seveda jim zlatih verižic ne kupe — kaj bi pa počeli malčki ž njimi?

Vendar so pa zadovoljni, saj ni vsakdo toliko pohlepen, kakor je bil nekdanj — Mirče. F. M.

Zaspanček.

Solnčece zlato že sije
Skozi goste veje,
Solnce skozi okno gleda
In se Francku smeje . . .

Ptičice so se vzbudile,
Ž njimi vsa dobrava,
Le naš leni Francek trdno
V sobici še spava.

Žirov.

Pomladni dnevi.

Moderato.

P. Angelik Hribar.

p *mf*

1. Škr-jan-ček po - je žvr-go - li, Pomladnih
2. Ve - se - lo po - tok spet šumlja, Ker več le-
3. Vse vzbuja se v ži - vljenje spet, V ve - se - lju

p *mf*
Škr-jan-ček po - je žvr-go - li Po-
Ve - se - lo po-tok spet šu-mlja, Ker
Vse vzbuja se v ži-vljenje spet, V ve-

dni se ve-se - li. Kako ve - se - lo bi ne
dú ni ne snega, Kaj bi ve - se - lo ne šu-
pla - va šir-ni svet, Na prosto poj - di - mo še

mła-dnih dni se ve-se - li.
več le-dú ni ne snega,
se-lju pla-va šir-ni svet.

Ka-ko ve-se-lo bi ne
Kaj bi ve-se-lo ne šu-
Na prosto pojdimo še

molto ritard.

pel, Ko ves se svet je v cvet o - del.
 mljal, Ko cve-tni prt ga je ob - dal.
 mi, Ra - duj-mo se mlado-stnih dni!

Slavko Slavič.

Lastovka in mušica.

Na strehi sedeča lastovka ugleda v zraku mušico. Hitro se požene za njo. Toda mušica jo še o pravem času zapazi in zbeži v temno strešno luknjo. Lastovka leti naprej, mušica se pa v luknji zaplete v pajčevino. A predno se more izmotati iznje, jo že pograbi pajek in požré. — Kdor se ogne eni nevarnosti, rad v drugo zaide.

Boleslav.

Rešitev naloge v št. 5.

		D							
		v	o	t					
	g	a	b	e	r				
p	u	h	a	r	i	c	a		
l	e	t	r	o	g	r	a	d	
	a	ž	n	j	i	v	e	c	
	p	o	l	u	m	e	r		
		l	i	t	e	r			
		u	r	a					
		o							

Dobro jutro!

Prav so rešili: Bras Micka, Čuk Urša, Fohn Hedviga, Gobec Lucija in Lizika, Jekl Pavla, Jug Jozefa, Kmecl Micka, Kožel Ivana, Matko Olgica, Petek Irmica, Podrgajs Micka, Požar Marijana, Srnec Melanija, Stimulak Pavla, Šuštar Palčič, Veršič Mici, Vrečko Zdenka, Žagar Mišica, učenske višje dekleške šole v Celju; Kokalj Ferd., učenec III. razr. v Tržiču; Samsa Poldi, Sandi in Vidka; Perc Stanko, Lavbič Val., Irman Mih., učenci V. razr. okol. šole v Celju; Tomc Pepca, Kovšca Poldi, Bergant Cilka, Wilfer Minka, Kump Stana, učenske pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Pezdir Tončka, Črne Tina,

Mehte Mici, Klemene Pavlica, Simončič Mici, Hiti Albina, Očakar Ana, učenke III. b. razr. vnanje ljudske šole pri č. Uršulinkah v Ljubljani; Florian Katica, učenka IV. razreda v Kranju; Fabijančič Fr. in Ladislav v Novem mestu; Ropas Milica, učenka v Celju; Žabkar Avgust, učenec IV. razreda na c. kr. vadniči v Ljubljani; Florian Jelica, Hlebš Mar., Janša Ana, Ješe Leopoldina, Mayr Danila, Muck Ellz., Pirc Zdenka, Pogačnik Ana, učenke III. razreda v Kranju; Brezovnik Metod, dijak v Celju; Švah Mici, učenka, Brezovnik Vladi, učenec v Vojniku; Hübel Emil, učenec IV. in Puėnik Mihaela, učenka III. razreda v Kranju; Žargi Ivan, učenec II. razreda v Kamniku; Brežnik Viktor, učenec IV. razr. c. kr. vadičnice v Ljubljani; Bratina France, Isek France, Dolamič France, Novak Martine, Štibler Lojze, Skohala Lojze, Kunc Nace, Movrin M., Čuk D., učenci V. razreda pri Sv. Križu bl. Ljutomera; Gominšek Lavoslav, učenec III. razr. v Gotovljah; Krašovec Marta, učenka V. razr. pri č. šolskih sestrah v Celju; Tavčar Mici, Konšek Franica, Gospodarič Rozika, Skrinjar Milka, Schmelzer Mici, učenke II. mešč. razr. vnanje šole pri č. uršulinkah; Jereb Marijanca, Žirovnik Ivanka, Ribnikar Micka, Verdır Polonca, učenke V. razreda vnanje uršulinske šole v Škofji Loki; Dobovišek Rudolf, dijak na slov. gimn. v Celju; Oblak Ivanka in Terezija, učenki uršul. šole v Škofji Loki; Cof Zora, učenka II. razreda v Kranju; Gorjup Dorica, Gabrijelčič Gabrijela, Jankovič Pepika, Hrovat Angelica, Martinčič Angelina, Stanonik I., Maroti Mimica, Krmc Angela, Kopač M., Kobi Tončka in Ivana, Čuden M., (meščanska šola); Anžlovlar Mici, Šušteršič Angelica, Sušnik Minka, Kobal Ana, Bajt Pavla, učenke notranje uršulinske šole v Škofji Loki; Vizjak Stanko, učenec v Gornji Rečici; Gorjanc Angela, Jeraša Ivana, Osredkar Mici, Ribtaršič Lojzka, Košir Rezka, Osredkar Francka, učenke V. razr. vnanje uršul. šole v Škofji Loki; Svetina Stanko in Franci, učenca v Piliberku; Kastelic Ana, Höningman Ana, Srimšek Mar., Kotnik Mar., Sušnik Bogomila, Jeruc Pavla, Andres Kristina, Golob Matilda, Vidic Valentina, Bučar Ana, učenke VI. razreda v Šmihelu pri Novem mestu; Arh Zefka, Bedenk Franca, Grobovšek Slavica, Kordiš Aleksa, Logar Iva, Pouch Rikca, Werne Dorica, Wilhar Tina, Wulc Mimi, Zadnik Mici, učenke VIII. razr.; Erzar Cilka, Vrhunc Franica, Svetličič Poldka, Wohinz Berta, Požek Ivanka in Furlan Lojzika, gojenke v Lichtenthurničnem zavodu v Ljubljani; Grajland Karla v Novem mestu; Štrbenk I., Vrečko Fr., Kolenc P., Perc St., Tratnik A., Lavbič V., Mlakar M., Ban „, učenci V. razr. v Celju; Munda Ivanka v Novem mestu; Zadnikar Pepi, realec v Ljubljani.

Odgovor na šaljiva vprašanja v št. 5.

1. Ker je belih ovac več nego črnih. — 2. Živo apno. —
3. Žareč ogel, (razbeljeno železo). 4. Rak.

Vse so prav uganili: Pezdır Tončka, Črne Tinca, Mehle Mici, Klemenc Pavlica, Simončič Mici, Hitji Albina, Očakar Ana, učenke III. b razreda vnanje ljudske šole pri č. Uršulinkah v Ljubljani; Florian Katica, učenka IV. razreda v Kranju; Fabijančič Fran in Ladislav v Novem mestu; Ropas Milica, učenka v Celju; Florian Jelica, Hlebš Marija, Ješe Leopoldina, Mayr Danila, Pogačnik Ana, učenke III. razreda v Kranju; Brezovnik Metod, dijak v Celju; Švah Mici, učenka, Brezovnik Vladi, učenec v Vojniku; Žargi Ivan, učenec II. razreda v Kamniku; Jereb Ivanka, Peternel Julka, Vidmar Helena, učenke V. razreda v Idriji; Oblak Ivanka in Terezija, učenki uršulinske šole v Škofji Loki; Cof Zora, učenka II. razreda v Kranju; Gorjup Dorica, Gabrijelčič Gabrijela, Jankovič Pepika, Hrovat Angelica, Martinčič Angelina, Stanonik Ivana, Maroti Mimica, Krmc Angela, Kopač „, Kobi Tončka in Ivana, Čuden M., (meščanska šola); Anžlovlar Mici, Šušteršič Angelica, Sušnik Minka, Kobal Ana, Bajt Pavla, učenke notranje uršulinske šole v Loki; Vizjak Stanko, učenec v Gornji Rečici; Gorjanc Angela, Jeraša Ivana, Osredkar Mici, Ribtaršič Lojzka, Košir Rezka, Osredkar Francka, Jereb Marijana, Žirovnik Ivanka, Ribnikar Micka, Verdır Polonca, učenke V. razreda vnanje uršulinske šole v Škofji Loki; Arh Zefka, Bedenk Franca, Grobovšek Slavica, Kordiš Aleksa, Logar Iva, Pouch Rikca, Werne Dorica, Wilhar Tina, Wulc Mimi, Zadnik Mici, učenke VIII. razreda v Lichtenthurničnem zavodu v Ljubljani; Munda Ivanka v Novem mestu; Zadnikar Pepi, realec v Ljubljani; Bratina France, Isek France, Dolamič France, Novak Martine, Štibler Lojze, Skohala Lojze, Kunc Nace, Mavrın M. in Čuk Drejce, učenci V. razreda pri Sv. Križu blizo Ljutomera.